

Ifølge stk. 1 skal et realkreditinstitut, der ønsker at etablere en filial i et andet land, meddele dette til boligministeren sammen med oplysninger om filialen. Som eksempler på nødvendige oplysninger kan nævnes oplysninger om den virksomhed, der påtænkes, herunder om eventuel accessorisk virksomhed og om kapitalfremskaffelse samt om filialens organisation og ledelse.

Bestemmelsen giver boligministeren indsigt i udlandsaktiviteterne og gør det muligt at tilrettelægge tilsynet med aktiviteterne, inden de påbegyndes, herunder aftale det nødvendige samarbejde med instituttet og det pågældende lands tilsynsmyndigheder.

Boligministeren skal efter lovforslaget ikke, således som det er tilfældet efter den gældende lov, egentligt godkende, at instituttet etablerer og driver virksomhed igennem en filial i et andet land. Boligministeren skal ifølge stk. 2 videresende de oplysninger, som realkreditinstituttet har meddelt, til de kompetente myndigheder i værtslandet. Videresendelsen skal ske senest 3 måneder efter modtagelsen af alle nødvendige oplysninger.

Ifølge forslaget til 2. samordningsdirektiv skal de kompetente myndigheder i værtslandet tillade etablering af en filial fra et kreditinstitut med hjemsted i et andet medlemsland. Myndighederne har dog en frist på 2 måneder til at tilrettelægge deres del af tilsynet med instituttet samt fastlægge vilkår for virksomhedens udøvelse begrundet i samfundsmæssige interesser. De fleste lande kræver i dag, at etablering af en filial skal godkendes af værtslandet. Realkreditinstituttet kan først påbegynde virksomhed gennem filialen, når værtslandet har godkendt eller accepteret dens etablering efter lovgivningen i det pågældende land.

Ifølge stk. 3 kan boligministeren unnlade at fremsende oplysninger til de kompetente myndigheder i værtslandet, hvis realkreditinstituttets administrative strukturer og finansielle situation ikke er forsvarlige i forhold til den påtænkte etablering. Kravet til den administrative struktur i denne sammenhæng er specielt, at den skal være så veludviklet, at den muliggør en forsvarlig styring af udlandsaktiviteterne. Kravet til instituttets finansielle situation er bl.a., at instituttets egenkapital mindst svarer til lovens mindstekrav.

Et eventuelt afslag kan af realkreditinstituttet indbringes for domstolene inden for en frist på 8 uger, jf. stk. 4.

I stk. 5 slås det fast, at hvis der sker en ændring af de meddelte oplysninger, f.eks. fordi instituttet ønsker at udvide sine aktiviteter i det pågældende land ud over, hvad der oprindeligt er meddelt, skal dette meddeles boligministeren senest 1 måned, inden ændringen foretages.

Den fastsatte procedure forudsætter, at værtslandets lovgivning er fastsat i overensstemmelse med forslaget til 2. samordningsdirektiv. Dette kan påregnes at være tilfælde for alle EF-lande med virkning fra den 1. januar 1993. For EF-landene i tidsrummet indtil 1. januar 1993 samt for lande uden for EF kan værtslandets nationale lovgivning indeholde bestemmelser, der nødvendiggør andre procedurer. Det følger af forholdets natur, at de fastsatte procedurer må tilpasses i forhold til særlige krav fra værtslandet.

Til § 51

Proceduren for påbegyndelse af grænseoverskridende tjenesteydelser til andre lande er også udformet med udgangspunkt i forslaget til 2. samordningsdirektiv. Proceduren er enklere for grænseoverskridende tjenesteydelser end for etablering af filial.

Instituttet skal blot give boligministeren meddelelse om, at det ønsker at udøve grænseoverskridende virksomhed ind i et andet land, hvorefter ministeren inden 1 måned skal videregive meddelelsen til de kompetente myndigheder i værtslandet.

Ud over informationskravene i §§ 50 og 51 vil bestemmelsen i § 95, stk. 2 om, at et institut på forlangende skal give boligministeren enhver oplysning om instituttets forhold, gøre det muligt for denne at få yderligere oplysninger, hvis dette måtte blive anset for hensigtsmæssigt.

Indtil 2. samordningsdirektiv er vedtaget og trådt i kraft, kan medlemslandene kræve godkendelse af grænseoverskridende virksomhed fra et kreditinstitut med hjemsted i et andet medlemsland, og dette vil også derefter være gældende i lande uden for EF. Realkreditinstituttet kan derfor først påbegynde den grænseoverskridende virksomhed, når værtslandet har godkendt dette eller har accepteret etablering efter lovgivningen i det pågældende land.

Den fastsatte procedure kan tilpasses sådanne særlige lovkrav i værtslandet, jf. bemærkningerne til § 50.

Til § 52

Nogle af realkreditlovgivningens regler er alene relevante i forbindelse med virksomhed i Danmark. Dette gælder f.eks. de udlånsregler, der overvejende er fastsat ud fra økonomisk-politiske hensyn eller særlige danske institutionelle eller lovgivningsmæssige forhold. I stk. 1-3 undtages institutterne derfor fra en række af disse bestemmelser i forbindelse med virksomhed i udlandet.

Ifølge stk. 1 gælder reglerne om indeklån og maksimale løbetider ikke ved långivning i udlandet. Dette indebærer, at institutterne ikke må yde indeklån i